

„De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek.” Titusz 3,14

Ezen a vasárnapon egy krétai kiruccanásra hívlak titeket. Így nyár közepén talán nem is meglepő, hiszen itt a gyülekezetben az elmúlt gyermekhét nyüzsgése után jól esik egy kis nyaralás, s még inkább, hogy a ma befejeződő Tituszhoz írt levél a Kréta szigetén alapított gyülekezet indulásának kéréseivel foglalkozik. Pál az ottani sajátosságok figyelembe vételével igyekszik szolgatársát eligazítani a szolgálatban, s bizony azt látjuk, hogy amellet, hogy van gyülekezet, van kiket pásztorolni, az is hamar feltűnik, hogy van mit eligazítani is az ottani közösségében. Ahogy nem túl hízogató módon idézi Epimenidészt, a Kr.e. 6. században élt krétai költőt: hazug, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség. Nehéz lenne egy népről egy verssorban ennél több terhelőt írni – s ezt bizony saját népéről írta a költő. Nem volt tehát Titusz és munkatársai számára könnyű a terep!

Emellet az is kiténik a levélből, hogy az ottani keresztyénné lett zsidó közösség szívesen foglalkozott az Isten dolgaival: kutatják az írásokat, kutatják az őseiket a nemzetségtáblázatokban, szeretnek elmélkedni, jókat beszélgetni az Isten dolgairól – bizonyára nagyon népszerűek voltak arrafelé a bibliaköri alkalmak is, ahol ki-ki elmondhatta újabb elméleteit, okfejtéseit szép szavakkal szólva. Csak-hogy ezt Pál nem dicséretükre hozza fel, hanem kritikaként fogalmazza meg velük szemben, hogy a bölcsekedés, a beszéd mellett valami nagyon hiányzott: elmaradtak a tettek. Gyümölcstelen volt a keresztyénségük.

Ezen a ponton hadd vessünk egy pillantást a mögöttünk hagyott napokra: ugyanis Jézussal jártunk az elmúlt hét napjain gyermekeinkkel, s ahogy ehhez a mai ígéhez értem, elgondolkodtatott: Jézus mennyire volt elméleti és mennyire volt gyakorlati ember? S már így az ige alapján az a kérdés is felvetődik, hogy ő vajon milyen keresztyéneket szeretne látni? Nyilván, itt a Tituszhoz írt levélben, erre adott a válasz, de mit látunk Jézuson? Az elmúlt napokban feltűnt, hogy az Úr Jézus nagyon intenzív munkában van: egyik pillanatban a félelmei közt süllyedő menti meg, a másokban a magányában csüggedő hívja közösségébe, máskor gyógyít, nem csak görnyedő hátat, szívet is újít. Maga Jézus fogalmazza meg így: „Az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Jn 5,17 Jézus azon van, hogy a mi megváltásunkat, szabadításunkat munkálja. Nem medítál, nem szemlélődik csupán! A mi megváltásunk nem valami elmélet, hanem test és vér valósága: Jézus tetteinek, szenvedésének valóságán keresztül tapasztaljuk meg Istent a mi életünkben – így látjuk magunk előtt a Mestert!

E fontos részletek után hadd forduljon felénk az Ige valósága, ahogy azt Pál az akkori gyülekezet felé fordítja: hogy vagyunk mi és a mi tetteink? Pálnak ott és akkor a sok okos beszéd helyett a jó cselekvésre kellett tanítania a gyülekezetet. Az a Pál teszi ezt, aki maga nagyon képzett elméleti ember volt: látjuk ezt az ő leveleiben kifejtett gondolatainak keresztül. De egyúttal látjuk a sok ezer megtett mérföldet, a sok szenvedést és küzdelmet, amivel példát ad maga is a tettekben. Ő hívja fel a gyülekezetet: ne hogy elmaradjanak a gyümölcsök, a jó cselekedetekben járjatok elől. Jézus tanítása ismét előttünk lehet, aki a gyümölcstermés forrásáról beszél. Arról, hogy ő maga, az ő szabadító szeretete számunkra a forrás, hogy mi is ugyanezt a munkát végezzük, hogy Isten irgalmas tetteit használjuk, gyakoroljuk egymás felé: a félelem kioltását szeretetünkkel, a magány leküzdését a közösségben, a gyógyítást, és végső soron a szívek változását, hiszen ez volna a mi tetteink igazi gyümölcse; még pontosabban a bennünk munkálkodó Jézus Krisztus tetteinek gyümölcse. Hordozzuk őt, mutassuk fel őt nem csak beszédben, sokkal inkább az ő csodálatos, szabadító tetteinek valóságában. Ámen

HIRDETÉSEK

1. Hálások vagyunk az elmúlt hét napjaiért, mely során húsz gyermek, három ifjú és hét felnőtt segítő szolgált közöttünk a gyermekhéten. Isten kegyelmesen őrzött minket testünkben és lelkünkben. Köszönjük a szolgálatok mellett a felajánlásokat és az adományokat!

2. Hálásak vagyunk az elmúlt – meglehetősen gazdag – júliusért: táboraink áldásul lettek számunkra, közben négy igehirdetőt is hallgathatott a gyülekezet (a jövőben ilyen már valószínűleg nem sokszor lesz), és keresztre is sor kerülhetett. Köszönjük, hogy a gyülekezet tagjainak anyagi és lelki áldozatvállalását egyaránt!
3. Tegnap hivatalosan is megtörtént a martonvásári közösség önállósulása, az Egyházközség elnökségének átadtuk a hivatali ügyeket. A következő találkozások szervezés alatt vannak.
4. A következő napokban a lelkészcsalád szabadságra indul, a helyettesítési szolgálatokat Székely Tamás martonvásári lelkész testvérünk látja el. Ibolya presbiter testvérünk elérhető lesz esetleges kérdésekkel.
5. Az elmúlt pénteken a lelkészi hivatal korábbi bútorzatát kiköltöztettük. Amennyiben valaki tud belőle hasznosítani, jelezze felénk. A következő napokban az iroda belső festését Márkus József martonvásári presbiter testvérünk végzi el. Köszönjük felajánlását!

Az Úr Jézus legyen gyülekezetünknek és életünknek őriző pásztora!